

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de către Vladislav Rimleanski, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de cererea de chemare în judecată depusă de Vladislav Rimleanski împotriva lui Nicolai Rimleanski, privind încasarea pensiei de întreținere până la finalizarea studiilor, dar cel mult până la împlinirea vârstei de 23 de ani,

împotriva deciziei din 11 martie 2025 a Curții de Apel Nord,

(Dosarul nr. 2ra-631/25

Nr. PIGD 2-23087814-01-2ra-29082025)

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Au examinat anterior cauza judecătoreii:

Prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul Central (S. Ghercavii)

Instanța de apel: Curtea de Apel Nord (E. Grumeza, I. Parii, N. Costăș)

29 aprilie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Vladislav Rimleanschi, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din
Stela Procopciuc, *Președinte*,
Gheorghe Stratulat
Ion Munteanu, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 19 iunie 2023 Vladislav Rimleanschi, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Nicolai Rimleanschi, privind încasarea pensiei de întreținere până la finalizarea studiilor, dar cel mult până la împlinirea vârstei de 23 de ani.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a relatat că, prin hotărârea nr. 2-1498/2011 din 22 aprilie 2011 a Judecătoriei Bălți, pârâtul Nicolai Rimleanschi, a fost obligat să achite pensie de întreținere în mărime de 600 de lei lunar pentru fiecare copil, în total 1200 de lei lunar, iar ulterior, prin hotărârea nr. 09-2-6935-14102014 a Judecătoriei Bălți, sediul Central, cuantumul pensiei pentru întreținerea sa a fost majorat la 1200 de lei lunar până la atingerea majoratului.

3. Potrivit certificatului nr. 1362 din 13 aprilie 2023, eliberat de executorul judecătoresc Rodica Bumbac, pârâtul a acumulat, la 01 ianuarie 2023, o datorie la pensia de întreținere în sumă de 53184 de lei.

4. Reclamantul a menționat că își continuă studiile la Colegiul din orașul Minsk, Belarus, fapt confirmat prin certificatul din 30 martie 2023, iar cheltuielile pentru studii, în mărime de 1500 de euro anual, sunt suportate de curatorii săi, Svetlana Lagodenco și Victor Sorocean.

5. Totodată, a arătat că, potrivit certificatelor medicale, suferă de *****, circumstanțe care îi limitează capacitatea de muncă.

6. Subsecvent, în susținerea cuantumului pensiei solicitate, a invocat datele Biroului Național de Statistică, potrivit cărora minimul de existență pentru un copil constituie 3188,6 lei.

7. De asemenea, a relatat că mama sa, Oxana Rimleascaia, a decedat din vina pârâtului, în urma evenimentelor din noaptea de 04 spre 05 august 2005, aspect constatat prin sentința din 18 decembrie 2008 a Judecătoriei Bălți, decizia din 24 iunie 2009 a Curții de Apel Bălți și decizia din 25 februarie 2010 a Curții Supreme de Justiție.

8. În aceste condiții, Vladislav Rimleanschi, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas a solicitat obligarea pârâtului Nicolai Rimleanschi la plata

pensiei de întreținere în mărime de 3188,6 lei lunar, pe perioada continuării studiilor la zi, dar nu mai târziu de împlinirea vârstei de 23 de ani.

9. Prin hotărârea din 08 iulie 2024 a Judecătorei Bălți, sediul Central, s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Vladislav Rimleanski (f.d.71, 74-80).

10. La 07 august 2024, Vladislav Rimleanski, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas a depus apel, iar la 28 noiembrie 2024 a prezentat cererea de apel motivată împotriva hotărârii din 08 iulie 2024 a Judecătorei Bălți, sediul Central, solicitând casarea acesteia cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii sale de chemare în judecată (f.d.73, 92-93).

11. Prin decizia din 11 martie 2025 a Curții de Apel Nord, s-a respins apelul declarat de Vladislav Rimleanski, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas și s-a menținut hotărârea din 08 iulie 2024 a Judecătorei Bălți, sediul Central (f.d.118-130).

12. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, fiind adoptată cu respectarea normelor de drept material și procedural, în urma unei aprecieri complete, obiective și multilaterale a probelor administrate în cauză.

13. Subsecvent, a reținut că pretențiile apelantului sunt neîntemeiate, întrucât temeiul juridic invocat de acesta – aplicarea analogiei legii – nu poate fi acceptat, deoarece normele indicate (art. 74 Codul familiei, art. 25 din Legea nr. 156/1998 și art. 2031 Cod civil) reglementează raporturi juridice distincte și instituie reguli speciale, care nu pot fi extinse prin analogie la situația dedusă judecătii.

14. Totodată, instanța de apel a subliniat că obligația de întreținere a părinților vizează copiii minori sau copiii majori inapți de muncă, iar în speță reclamantul, deși major, nu a demonstrat că ar fi inapt de muncă în sensul legii, nefiind încadrat într-un grad de dizabilitate. Afecțiunile medicale invocate nu au fost confirmate prin probe care să ateste pierderea capacității de muncă potrivit criteriilor legale, astfel încât nu pot constitui temei pentru obligarea pârâtului la plata pensiei de întreținere.

15. De asemenea, Curtea de Apel Nord a reținut că solicitarea reclamantului vizează, în esență, o prestație similară pensiei de urmaș, însă aceasta nu poate fi imputată pârâtului, întrucât reprezintă o prestație socială acordată de stat, prin intermediul Casei Naționale de Asigurări Sociale, iar nu o obligație civilă directă a părintelui. În consecință, pentru valorificarea unui asemenea drept, reclamantul urma să se adreseze autorității competente, nu instanței de judecată împotriva pârâtului.

16. Instanța de apel a mai constatat că nici argumentele privind pretinsa culpă a pârâtului în decesul mamei reclamantului nu au fost probate corespunzător în prezenta cauză, nefiind prezentată o hotărâre de

condamnare relevantă sub acest aspect, iar condițiile pentru angajarea răspunderii civile în temeiul art. 2031 din Codul civil nu sunt întrunite.

17. În același timp, instanța ierarhic inferioară a reținut că reclamantul, deși își continuă studiile, are capacitatea de a desfășura activități lucrative în afara orelor de studii, iar alegerea de a urma studii cu plată nu poate fi imputată pârâtului.

18. Astfel, argumentele invocate în apel au fost apreciate ca fiind declarative, repetând susținerile din fața primei instanțe, fără a evidenția erori de drept sau de fapt ale hotărârii contestate.

19. În consecință, Curtea de Apel Nord a concluzionat că apelantul nu a prezentat motive verosimile care să justifice casarea hotărârii, motiv pentru care apelul a fost respins, iar hotărârea primei instanțe a fost menținută.

20. La 28 august 2025, Vladislav Rimleanski, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas a declarat recurs împotriva deciziei din 11 martie 2025 a Curții de Apel Nord, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii de admitere integrală a cererii sale de chemare în judecată (f.d.135-139).

21. În motivarea recursului, recurentul a reiterat motivele de fapt și de drept indicate anterior la etapa examinării cauzei în prima instanță și instanța de apel, suplimentar invocând dezacordul cu decizia din 11 martie 2025 a Curții de Apel Nord, care în opinia sa urmează a fi casată în temeiul art. 432 alin. (1) lit. a), b), e) și f) din Codul de procedură civilă.

22. La 22 octombrie 2025 în adresa lui Nicolai Rimleanski a fost expediată copia recursului declarat de Vladislav Rimleanski, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței.

23. Până la data stabilită pentru examinarea admisibilității recursului declarat de Vladislav Rimleanski, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas, intimatul nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

24. Art. 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

25. Art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

- c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;
 - d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
 - e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
 - f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.
- (2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

26. Art. 433 alin.(1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

- „(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:
f) recursul este vădit neîntemeiat.”

27. Art. 434 alin.(1) – (2) din Codul de procedură civilă:

- „(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.
(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

28. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

- „(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.
(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

29. Referitor la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că Vladislav Rimleanski, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas s-a conformat dispozițiilor art. 434 alin.(1) din Codul de procedură civilă, și a depus în termen recursul la 28 august 2025. Or, decizia Curții de Apel Nord a fost pronunțată la 11 martie 2025 și notificată reprezentantului recurentului, avocatului Tatiana Ivas, prin e-mail, la 27 iunie 2025 (f.d131).

30. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit.a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă (a se vedea pct.25).

31. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

32. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/ inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele

citare oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

33. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

34. Din analiza recursului declarat rezultă că Vladislav Rimleanski, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas a invocat temei de admisibilitate prevederile art. 432 alin. (1) lit. a), b), e) și f) din Codul de procedură civilă (a se vedea pct. 21).

35. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că motivele de casare, invocate în recursul depus de Vladislav Rimleanski, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a), b), e) și f) din Codul de procedură civilă, întrucât interpretarea legii efectuată prin hotărârea contestată nu este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție, admiterea recursului nu ar conduce la schimbarea sau consolidarea jurisprudenței acesteia, iar decizia contestată nu poate fi calificată ca fiind arbitrară și nici nu se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

36. La acest capitol, sub aspectul temeiului prevăzut la art. 432 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că recursul este admis numai în situația în care, se constată că interpretarea legii realizată de instanța inferioară contravine jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție, respectiv atunci când instanța de apel a aplicat dispozițiile legale într-un mod diferit de cel statuat în mod constant prin hotărâri irevocabile ale instanței supreme, iar această abatere a avut o influență determinantă asupra soluției pronunțate în cauză.

37. Recurentul nu a demonstrat existența unei contradicții între soluția instanței de apel și jurisprudența uniformă a Curții Supreme de Justiție. Iar, în lipsa unor hotărâri anterioare ale Curții Supreme de Justiție care să statueze în mod diferit asupra normelor aplicabile cauzei și să fie puse în contradicție cu decizia atacată, motivul de recurs invocat nu poate fi reținut.

38. Cât privește temeiul prevăzut la art. 432 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că recursul este admis numai în situația în care, prin admiterea sa, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție. Această condiție are scopul de a asigura stabilitatea și unitatea practicii judiciare, limitând admiterea recursurilor doar la cauzele care ridică probleme de drept relevante, de interes general, ce necesită interpretare unitară sau actualizare a jurisprudenței.

39. Recursul formulat de Vladislav Rimleanski, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas nu urmărește modificarea sau consolidarea practicii judiciare existente, ci doar contestă aprecierea probelor și interpretarea aplicării legii realizate în mod legal și temeinic de către instanța ierarhic inferioară. Această contestare nu aduce în discuție probleme de drept nou sau contradictorii, care să justifice intervenția Curții Supreme de Justiție în vederea unificării jurisprudenței.

40. Mai mult, recursul are un caracter evident de reformulare a punctului de vedere cu privire la faptele cauzei, fără a expune temeiuri juridice noi care să impună o reconsiderare a doctrinei sau a interpretării normelor legale aplicabile. Astfel, admisibilitatea recursului pe baza art. 432 alin. (1) lit. b) nu este justificată, iar continuarea procedurii de recurs ar conduce la o utilizare excesivă și nejustificată a căii de atac, afectând principiul stabilității și predictibilității actului de justiție.

41. Această concluzie este în concordanță și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care recunoaște dreptul statelor de a institui limite rezonabile privind accesul la căile extraordinare de atac, în vederea protejării stabilității și eficienței sistemului judiciar. Astfel, în cauza *Pélissier și Sassi contra Franței* (nr. 25444/94, 1999), CEDO a subliniat că accesul la recursurile extraordinare nu este absolut și că restricțiile rezonabile în acest sens sunt compatibile cu dreptul la un proces echitabil, cu condiția să nu afecteze esența dreptului de acces la justiție. De asemenea, în cauza *Kudła contra Poloniei* (nr. 30210/96, 2000), Curtea a reafirmat posibilitatea statelor de a limita accesul la anumite căi de atac pentru a garanta stabilitatea hotărârilor judecătorești.

42. Totodată, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție relevă că temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a) și art. 432 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă nu pot fi invocate concomitent, întrucât ele se exclud reciproc. Lit. a) vizează situațiile în care interpretarea legii din hotărârea atacată contravine jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție, ceea ce presupune existența unei linii jurisprudențiale consolidate, iar lit. b) reglementează cazurile în care, prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează această jurisprudență. Or, nu se poate susține concomitent că jurisprudența este deja uniformă și că, în același timp, ea trebuie schimbată ori consolidată. În consecință, recurentul este ținut să-și circumscrie critica într-unul din aceste temeiuri, iar invocarea cumulativă a acestora denotă caracterul nefondat al recursului.

43. În ceea ce privește susținerea recurentului potrivit căreia hotărârea instanței de apel ar fi arbitrară, în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs reține că nu orice dezacord cu soluția instanței ierarhic inferioare echivalează cu o încălcare a principiilor de drept sau cu o hotărâre arbitrară.

44. Din punct de vedere jurisprudențial, noțiunea de „hotărâre arbitrară” trebuie înțeleasă în lumina interpretărilor date de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

45. Astfel, în cauza *Bochan v. Ucraina (nr. 2)*, 5 februarie 2015, § 62, Curtea a reținut că o decizie judecătorească este arbitrară dacă nu are nicio bază juridică în dreptul intern și nu stabilește nicio legătură logică între faptele litigiului, norma juridică aplicabilă și soluția adoptată. În plus, în cauza *Ballıktaş Bingöllü v. Turcia*, 22 iunie 2021, § 75, s-a subliniat că o hotărâre este afectată de o „eroare vădită” atunci când conține o eroare de drept sau de fapt atât de gravă încât niciun judecător rezonabil nu ar fi putut să o comită și care are potențialul de a compromite echitatea procesului.

46. Aplicând aceste repere la cauza dedusă judecătii, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că hotărârea instanței de apel a fost pronunțată în temeiul probelor legal administrate și al unei interpretări conforme a normelor legale incidente. Hotărârea contestată nu este lipsită de fundament juridic, iar raționamentele instanței de apel sunt clare și coerente, reflectând o legătură directă între situația de fapt și dispozițiile legale aplicabile.

47. Referitor la susținerea privind pretinsa apreciere vădit nerezonabilă a probelor, instanța de recurs constată că nu a fost demonstrată existența unei erori evidente de evaluare a materialului probator, care să fi fost determinantă pentru soluția adoptată. O simplă divergență în interpretarea probelor nu este suficientă pentru a atrage incidența art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

48. Prin urmare, nu se poate reține caracterul arbitrar al hotărârii, întrucât nu s-a dovedit o abatere evidentă de la dreptul intern, nici o nefundamentare juridică, astfel cum impune art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, coroborat cu jurisprudența CtEDO.

49. Respectiv, întrucât, potrivit art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, o eroare în aprecierea probelor poate atrage admiterea recursului doar dacă este vădită, inexplicabilă rațional pentru un profesionist și determinantă pentru soluția pronunțată, iar în speță recurentul nu a demonstrat aceste elemente și nu a prezentat argumente sau probe concludente privind caracterul arbitrar al deciziei Curții de Apel Nord, care a fost întemeiată pe probele administrate și interpretarea corectă a normelor legale, rezultă că cererea de recurs este nefondată.

50. În context, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, motivele invocate în cererea de recurs sunt similare celor invocate în cadrul judecării anterioare a cauzei, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat corespunzător cu respectarea prevederilor legale.

51. Decizia din 11 martie 2025 a Curții de Apel Nord nu poate fi calificată ca arbitrară în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, întrucât instanța de apel a motivat clar și coerent soluția adoptată, a examinat argumentele apelantului, a apreciat probele în ansamblu și a verificat legalitatea hotărârii primei instanțe în conformitate cu art. 373 din Codul de procedură civilă. În mod întemeiat, instanța de apel a reținut că normele invocate de apelant (art. 74 Codul familiei, art. 25 din Legea nr. 156/1998 și art. 2031 Cod civil) reglementează raporturi juridice distincte și nu pot fi aplicate prin analogie în speță, precum și că reclamantul, fiind major și neîncadrat într-un grad de dizabilitate, nu a demonstrat incapacitatea de muncă care ar justifica obligația de întreținere. De asemenea, corect s-a constatat că pretenția formulată vizează, în esență, o prestație de natură socială (pensia de urmaș), care nu poate fi imputată pârâtului. În aceste condiții, soluția instanței de apel este rezultatul unei analize juridice riguroase, iar simpla nemulțumire a recurentului nu poate suplini lipsa unor vicii reale de legalitate sau temeinicie ale deciziei contestate.

52. Subsecvent, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că alegația recurentului privind presupusa nerespectare a obligației instanței de apel de a analiza integral toate motivele din apel nu se încadrează în temeiul art. 432 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă și nu poate determina admisibilitatea recursului. Or, dispoziția legală invocată reglementează exclusiv situațiile în care instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale, aspecte care nu sunt puse în discuție în prezenta cauză. Criticile recurentului vizează, în realitate, modul de examinare și apreciere a argumentelor din apel, ceea ce excede sferei de aplicare a normei menționate și nu constituie un viciu susceptibil de a atrage incidența art. 432 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Iar, în lipsa unor încălcări referitoare la compunerea instanței sau la competența acesteia, susținerile recurentului nu pot fundamenta admisibilitatea recursului.

53. Prin urmare, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

54. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

55. În contextul prevederilor art. 432 alin. (2) din Codul de procedură civilă, în cazul invocării inclusiv în recurs de către recurent a temeiurilor

conținute la art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică sub aspectul dat temeiurile recursului.

56. La acest aspect, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa constantă, statuează că, dreptul de acces la instanță nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, p. 38, cauza Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (cauza Luordo împotriva Italiei, p.85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (cauza Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45). Procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6§1 (cauza Helmers c. Suediei, 09 octombrie 1991).

57. Din considerentele redate, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează că recursul declarat de Vladislav Rimleanski, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă și drept urmare prin prisma art. 433 alin. (1) lit. f), urmează a fi considerat inadmisibil deoarece este vădit neîntemeiat.

58. Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f), art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Consideră inadmisibil recursul declarat de către Vladislav Rimleanski, reprezentat de avocatul Tatiana Ivas împotriva deciziei din 11 martie 2025 a Curții de Apel Nord.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Gheorghe Stratulat

Ion Munteanu